

✦ Народні умільці

Знаходить прекрасне в буденному

Кожному з нас Господь при народженні вділяє децицю таланту. Далі ми розвиваємо дане Богом упродовж життя. Когось ще з дитинства називають вундеркіндом, хтось відкриває у собі незвичайні здібності вже в зрілому віці. А буває й так, що за щоденними турботами, сімейними, хатніми, господарськими та громадськими клопотами відчутти прекрасне вдається аж у пору глибокої життєвої осені. Я впевнений, небайдужа, незашкарубла в буденності людина може творити й у 60, 70 чи навіть більше років. Бо поки Господь дає життя, варто знаходити прекрасне в буденному.

Любов та Володимир Лелюхи з Майкова на двох розміняли майже 150 років. Довгий життєвий шлях подолали. Усього було на тій дорозі. То вузькою стежиною вона пірнала в хаші буденності, то широким шляхом щастя й лю-

буденності, то широким шляхом щастя і любові бігла за обрій. Підтримуючи один одного, Лелюхи й нині простують тією дорогою. Від їхнього шляху в різні боки розійшлися стежини сина Сергія та дочок Людмили й Світлани, шістьох онуків та чотирьох правнуків. Є чим тішитися сивочолим. Хоча, дивлячись на них, аж ніяк не скажеш, що такі пишні копи літ наскладали. Багатьом молодим є чого в них почитися. Незважаючи на літа, обробляють кілька гектарів поля, дають раду коневі, двом коровам, курям, качкам, індикам та свиням. Бо й перед людьми соромно лінуватись, і дітям потрібно допомогти.

Дуже мало залишається часу на себе. За день так натомишся, що й сон немилий. Тоді рятують пісня та бажання створити щось незвичайне. Те, чого більше в селі ніде немає.

Замолоду Любов Гордіївна любила вишивати. Рушники, наволочки, блузки, простирадла, сорочки для чоловіка, сукенки для себе – усе мережилось веселковими барвами. А ще з дитинства любила малювати. Те чуття прекрасного й нині не дає жінці спочити. Буденні, звичайні речі, на які ми не звертаємо уваги, – куски кори, обрізки дощок, рештки кореня дуба чи чудернацько вигнута гілка – розповідають Любові Гордіївні щось своє, потаємне, діляться незвіданим, наповнюють її душу щемом.

Ось річ, яка ще вчора була електрочайником, що поламався, а сьогодні на вас зацікавлено поглядає сорока. На метровому куску дубової кори пливуть річкою качки, застигли в осоці чаплі. Біля ганку – пара лелек, навпроти сусідує дивовижна шпаківня, поруч розцвіла величезна ромашка, біля пенька підрастають гриби, між штахетами пливе рибина. А он там, у кутку, ніби вичікуючи когось, причаївся ведмідь. Та так заховався, що зверху тільки голова видніється. Майже біля нього, трохи вище на дереві, телеграфують один одному два сусіди-дятли. І все це – ви тільки уявіть собі! – зроблено з дерева та пластику.

Між іншим, донька Людмила теж перейняла в неньки любов до прекрасного. Намальовані нею картини вражають.

...На подвір'я знову опустився тихий вечір. Холодна нині весна, а поглянеш на речі, які змайструвала Любов Гордіївна, – і теплішає на душі. Розумієш: коли така жінка, давно перебуваючи за екватором життєвого шляху, не здається, знаходить прекрасне в буденному, то й ти не маєш права спасувати чи відступити. Треба жити. А життя без краси неможливе.

Олександр ФОРМАНЧУК